

Arrest

nr. 166 569 van 26 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOYE die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 januari 2016 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 april 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : M.(...) (alias M.(...))

voornaam : A.(...) K.(...)

geboortedatum : (...) (alias (...))

geboorteplaats: (...) nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene die aan het United Kingdom toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan, verklaart te zijn vroeg op 21.01.2016 asiel in België. Het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene toonde aan dat zijn vingerafdrucken op 15.12.2008 werden geregistreerd in het United Kingdom omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd in het kader van zijn asielaanvraag een eerste keer gehoord in België op 26.02.2016. Tijdens dit gehoor ontkende betrokkene zijn asielaanvraag in de UK, ondanks het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk een EURODAC-resultaattyp 1 opleverde. Volgens betrokkene werden zijn vingerafdrucken genomen in de UK nadat hij in Londen gearresteerd werd. Volgens zijn verklaringen werd hij na zijn arrestatie meegenomen naar een hotel waar hij moest verblijven maar ontvluchtte hij het hotel na enkele dagen om daarna voor de periode van ca. één jaar illegaal in het United Kingdom te verblijven. Hij vroeg naar eigen zeggen nooit asiel aan in het United Kingdom omdat hij bang een negatieve beslissing te krijgen in het United Kingdom.

Betrokkene verklaarde in zijn gehoor d.d. 26.02.2016 na zijn verblijf in het United Kingdom te zijn doorgereisd naar Frankrijk waar hij zich aanmeldde voor een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan. Hij stelde deze vrijwillige terugkeer ook verkregen te hebben maar dit kon niet geverifieerd worden aan de hand van concrete documenten daaromtrent. Ook verklaarde de betrokkene dat zijn vingerafdrucken nooit werden genomen in het kader van procedure voor vrijwillige terugkeer in Frankrijk. Volgens zijn verklaringen keerde betrokkene vrijwillig terug naar Afghanistan om voor zijn zieke moeder te zorgen en reisde hij eind 2009 per vliegtuig van Parijs (FR) terug naar Afghanistan. Betrokkene verklaarde na zijn terugkeer ongeveer zes jaar te Jokaan (AFG) te hebben verbleven alvorens begin 2016 Afghanistan terug te verlaten. Volgens zijn verklaringen reisde betrokkene eerst te voet en per auto naar Iran waar hij zeven dagen verbleef te Teheran (IRN) alvorens te voet en per auto door te reizen naar Turkije. Betrokkene stelde acht dagen te hebben verbleven in Van (TUR) en Istanbul (TUR) alvorens per boot verder te reizen naar Griekenland waar hij zestien dagen verbleef. Betrokkene stelde na zijn verblijf in Griekenland per vrachtwagen te zijn doorgereisd naar Italië waar hij 3 dagen verbleef te Rome alvorens per trein verder te reizen naar België met een transit door Frankrijk. Volgens zijn verklaringen arriveerde betrokkene op 15.01.2016 in België.

Betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat de Belgische wetten lakser zijn dan in andere landen, België het hart van Europa is en de mensen vriendelijk zijn in België. Hij verzette zich niet expliciet tegen een overdracht naar het United Kingdom in het kader van Verordening 604/2013 maar verklaarde wel dat hij niet zeker was of hij asiel zou kunnen verkrijgen in het United Kingdom.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 01.03.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Britse instanties waarin duidelijk werd vermeld dat betrokkene verklaarde te zijn teruggekeerd naar Afghanistan tussen 2009 en 2016. Op 15.03.2016 weigerde de Britse autoriteiten in te stemmen met het verzoek tot terugname van de betrokkene. In hun weigering vermeldde de Britse autoriteiten dat betrokkene zeker tot december 2014 in het United Kingdom verbleef maar dat hij sindsdien verdween, om die redenen vroegen de Britse autoriteiten dan ook meer info ver de verklaarde verblijfplaatsen van de betrokkene tussen december 2014 en zijn asielaanvraag in België.

Op basis van de verkregen Informatie vanuit het United Kingdom dat betrokkene zeker tot december 2014 in het United Kingdom zou hebben verbleven werd betrokkene bijkomend gehoord op 18.03.2016. Daarin ontkende betrokkene dat hij tot december 2014 in het United Kingdom te hebben verbleven en volhardde hij in zijn eerdere verklaring dat hij in 2009 teruggekeerd zou zijn naar Afghanistan via een vrijwillige terugkeer bij de Franse autoriteiten. Hij legde tevens een brief voor die naar eigen zeggen aantoont dat betrokkene in die periode in Afghanistan als bewaker op een school heeft gewerkt. Volgens zijn verklaringen heeft betrokkene nooit afstand genomen van zijn asielaanvraag in het United Kingdom en zouden volgens hem de Britse autoriteiten daaruit kunnen afleiden dat betrokkene tot december 2014 in het United Kingdom verbleef. Daarnaast verklaarde hij zijn documenten die hij verkreeg in het United Kingdom te hebben achtergelaten en zou het eventueel mogelijk zijn geweest dat zijn documenten, identiteit en OV-nummer in het United Kingdom werd gebruikt door anderen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene uit zijn bijkomend gehoor d.d. 18.03.2016 werd op 31.03.2016 een herzieningsverzoek gestuurd naar het United Kingdom voor de terugname van de betrokkene met toepassing van Artikel 5.2 van Verordening 1560/2003. Hierin werd benadrukt dat de verklaringen van de betrokkene over zijn terugkeer naar Afghanistan niet te verifiëren zijn en ook in tegenstelling zijn met de informatie vanuit het United Kingdom die stelt dat betrokkene zeker tot december 2014 in het United Kingdom verbleef. Op basis van deze herziening stemden de Britse autoriteiten op 13.04.2016 in met ons verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen wij er op dat het aan de betrokkene

toekomst om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan het United Kingdom een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 26.02.2016 ontkende asiel te hebben gevraagd in het United Kingdom merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek voor de betrokkene een EUODAC-resultaat type 1 opleverde waaruit volgens ons dient te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in het United Kingdom. Zijn ontkenning van een asielvraag in het United Kingdom is ook tegenstrijdig met de verklaring van de betrokkene tijdens zijn bijkomend gehoor, d.d. 18.03.2016, waarin hij verklaart weldegelijk documenten en een OV-nummer te hebben verkregen in het United Kingdom en dat anderen deze documenten zouden hebben gebruikt in de periode 2009-2016. Tenslotte wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in het United Kingdom ook bevestigd door het akkoord van de Britse autoriteiten voor de terugname van de betrokkene op 13.04.2016.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in 2009 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan en daar zes jaar zou hebben verbleven merken we op dat betrokkene geen enkele documenten of bewijzen kan voorleggen van zijn terugkeer naar Afghanistan. Hij verklaarde met behulp van de Franse autoriteiten vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Afghanistan maar legde zowel tijdens zijn gehoor d.d. 26.02.2016 als d.d. 18.03.2016 geen bewijzen of documenten voor om deze verklaring te staven. Hij legde tijdens zijn gehoor d.d. 18.03.2016 een document voor dat als bewijs zou dienen voor zijn terugkeer naar Afghanistan en dat betrokkene in die periode tewerkgesteld zou zijn als bewaker in een school. We benadrukken dat dit document een kopie is van een persoonlijke brief waarvan de authenticiteit niet kan worden aangetoond. Daarnaast gaat het over een persoonlijk document dat door eender wie opgesteld kan zijn en zeker niet door officiële instanties is afgeleverd. We weerhouden dit document dan ook niet als bewijs van zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten van eind 2009 tot einde 2015. Daarnaast hebben de Britse autoriteiten ons in hun initiële weigering voor de terugname van de betrokkene d.d. 15.03.2016 geïnformeerd dat betrokkene zeker tot december 2014 in het United Kingdom verbleef, wat volledig tegenstrijdig is met verklaarde terugkeer naar Afghanistan van de betrokkene tussen 2009 en eind 2015. Er zijn ons inzien dan ook geen redenen om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van het United Kingdom eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in het United Kingdom die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde in België te willen blijven omdat de Belgische wetten lakser zijn dan in andere landen en omdat België het hart van Europa is en de mensen vriendelijk zijn in België. Hieromtrent herhalen we dat in Verordeningen 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Hierbij wensen we ook op te merken dat zowel België als het United Kingdom de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en dat beide partij zijn bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat zowel België als het United Kingdom het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Zowel de Belgische als de Britse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen een vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving

voorzien voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Belgische procedures inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft lakser zouden zijn dan in het United Kingdom vermits deze minimumnormen tevens zijn vastgelegd in de gemeenschappelijke Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU.

Betrokkene uitte tijdens zijn gehoor geen expliciet verzet tegen een overdracht naar het United Kingdom in het kader van Verordening 604/2013 maar stelde wel dat hij niet zeker was of hij internationale bescherming zou kunnen verkrijgen in het United Kingdom. We merken hierbij op dat de Britse instanties

op 13.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24 , 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." De door de betrokkene in het United Kingdom ingediende asielaanvraag was nog niet het voorwerp van een definitieve beslissing. Dit betekent dat de Britse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Britse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in het United Kingdom in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We benadrukken tevens nogmaals dat het United Kingdom de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat het United Kingdom het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Britse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor soms last te hebben van hoofdpijn en in België een afspraak te hebben gemaakt met de oogspecialist. We merken hierbij op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan het United Kingdom verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in United Kingdom niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

De Britse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan het United Kingdom een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Britse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2)j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggestuurd worden naar de bevoegde Britse autoriteiten <4>."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel (stuk 2) teneinde de effectieve uitvoering van de beslissing, genomen in toepassing van artikel 51/5, §3, vierde lid Vw., zodat voldoende is aangetoond dat de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad van State kan worden besloten dat voldaan is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Onderhavig verzoekschrift is dan ook ontvankelijk.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar het Verenigd Koninkrijk die op 26 april 2016 in het vooruitzicht werd gesteld, maar ondertussen werd geannuleerd, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd

die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste 'middel' voert verzoeker de schending aan van artikel 19.2 van de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“A. Principes

Artikel 19 (2) van de Dublin EU Verordening laat gelden dat:

t42. De in artikel 18, lid 1, ^specificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat) bij een verdoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

Een verdoek dat na de in de eerste alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verdoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald\”

Op 17 maart 2016 heeft het Europees Hof van Justitie in haar arrest C-155/152 eveneens bevestigd dat een asielaanvraag als een nieuwe aanvraag beschouwd dient te worden indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten voor minimum drie maanden verlaten heeft:

“40, Volgens de expliciete bewoordingen van artikel 19, lid 2, komen de verplichtingen van de aangezochte staat (hier Slovenië) om een asielzoeker in de situatie van Karim terug te nemen, te vervallen in omstandigheden waarin die staat kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Die bepaling stelt de aangekochte lidstaat in staat te beoordelen of hij inderdaad de verantwoordelijke lidstaat is in de lijn van de Dublin IH-verordening, rekening gehouden met alle bewijsmiddelen of indirecte bewijze» die relevant gouden kunnen zijn als bepaald in artikel 22, lid 2.

[...]

45. [, >] indien Karim kan bewijzen dat hij het grondgebied van de Unie meer dan drie maanden heeft verlaten, vormt elk lat ter asielverzoek dat wordt ingediend bij de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, een nieuw asielverzoek dat leidt tot een nieuwe procedure voor de bepaling van verantwoordelijke lidstaat in de zin van artikel 19, lid 2, tweede alinea. In zoverre lijkt hét mij in feite niét U gaan om de vraag — zoals de formulering van de tweede vraag zou kunnen doen denken — of de Dublin Ui-verordening ,&een toepassing meer vindt” De verordening is wel van toepassing maar de uitkomst van de toepassing ervan — op basis van die feiten — zou verschillend zijn, daar Zweden de verantwoordelijke lidstaat %pu blijven voor de afhandeling van Karims asielverzoek.*

Conclusie

46. Gelet op al het voorgaande geef ik het Hof in overweging de vragen van Kamarratten i Stockholm [hogerberoepsrechter, Stockholm (Zweden)] als volgt te beantwoorden:

[...]

- Indien een asielzoeker kan aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 19, lid 2, eerste alinea, omdat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, vormt elk volgend asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten van een lidstaat een nieuw verdoek dat leidt tot een nieuwe procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat als bedoeld in artikel 19r Hd 2, tweede alinea van verordening nr. 604/2013.” (Eigen vetjes)

SM Toepassing van de principes

Vetzoeker verbleef tussen eind 2008 en eind 2009 illegaal in het Verenigd Koninkrijk wanneer in het kader van een arrestatie zijn vingerafdrukken genomen werden. Eind 2009 reisde verzoeker naar Frankrijk om vervolgens vrijwillig terug te keren naar Afghanistan om et voor zijn zieke moeder te zorgen.

Zijn vingerafdrukken werden nooit genomen in het kader van de procedure voor vrijwillige terugkeer in Frankrijk Verzoeker legde echter wel een brief neer waaruit blijkt dat hij in de periode tussen 2009 en begin 2016 als bewaker in een school in Afghanistan heeft gewerkt*

Op basis van deze verklaringen kan worden besloten dat verzoeker, na zijn vertrek in Frankrijk in 2009, zes jaar in Afghanistan heeft verbleven en aldus het grondgebied van de lidstaten voor een periode van minimum drie maanden heeft verlaten.

Het gegeven dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten gedurende minimum drie maanden — en in casu ze» jaar - verlaten heeft is op zich voldoende opdat de verplichtingen van het Verenigd Koninkrijk, als verantwoordelijke lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker, zouden vervallen»

Hieruit vloeit onvermijdelijk voort dat de door verzoeker in België ingediende asielaanvraag M 21 januari 2016 een nieuwe asielaanvraag is in de zin van artikel 19 (2), paragraaf 2 Dublin III Verordening, waarbij een nieuwe procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat gestart dient te worden.

Zelfs indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de door verzoeker afgelegde verklaringen - omtrent zijn verblijf in Afghanistan tussen 2009 en 2016 — en de door verzoeker neergelegde brief, ter staving van zijn verklaringen^ geen voldoende bewijs vormen om te kunnen oordelen dat hij voor minstens drie maanden het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, dient er alsnog op gewezen te worden dat de Britse autoriteiten zelf aangaven dat, op basis van hun informatie, verzoeker slechts tot december 2014 in het Verenigd Koninkrijk zou verbleven hebben.

Verzoeker verklaarde dat (i) hij in het Verenigd Koninkrijk nooit afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag en (ii) dat hij er bij zijn vertrek in 2009 al zijn documenten» identiteit en OV-nummer achterliet, waardoor deze na zijn vertrek mogelijkerwijze door anderen werden gebruikt. Op basis van deze twee elementen kunnen de Britse autoriteiten geoordeeld hebben dat verzoeker, ondanks zijn vertrek naar Afghanistan in 2009, nog steeds verbleef in het Verenigd Koninkrijk

Op basis van deze informatie dient artikel 19 (2) Dublin III Verordening echter eveneens te worden toegepast nu sedert december 2014 meer dan drie maanden verlopen zijn en geen informatie beschikbaar is over het verblijf van verzoeker sedertdien. De verplichtingen van het Verenigd Koninkrijk als verantwoordelijke lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker zijn aldus vervallen waardoor de asielaanvraag die verzoeker in België indiende op 21 januari 2016

als een nieuwe asielaanvraag dient beschouwd te worden en een nieuwe procedure tot bepalen van de verantwoordelijke lidstaat dient plaats te vinden.

De beslissing tot verwijdering van verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk schendt manifest artikel 19 (2) Dublin III Verordening nu blijkt dat verzoeker sinds eind 2009 dan wel december 2014 het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.”

2.3.2.2. Artikel 19, lid 2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“(…)

2. De in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

Een verzoek dat na de in de eerste alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.

(…)”

2.3.2.3. Verzoeker stelt in zijn eerste middel in wezen, onder verwijzing naar een recent arrest van het Hof van Justitie dat de asielaanvraag die hij op 21 januari 2016 in België heeft ingediend als een nieuw verzoek moet worden beschouwd dat wederom aanleiding geeft tot een nieuwe procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat zoals bedoeld in de Dublin-III-Verordening. Verzoeker beweert dat hij sedert 2009 vanuit Frankrijk vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan en aldaar heeft verbleven tot begin 2016, alvorens hij in België zijn asielverzoek indiende

2.3.2.4. De bewijslast met betrekking tot het verblijf gedurende meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de lidstaten rust op de asielzoeker, zoals ook blijkt uit de conclusie van advocate-generaal Sharpston van 17 maart 2016 waarnaar verzoeker in zijn middel verwijst. Bijgevolg komt het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om een onderzoek te voeren naar de plaatsen waar verzoeker sinds zijn registratie in het Verenigd Koninkrijk in 2008 zou hebben verbleven. Het komt in tegendeel aan verzoeker toe om op grond van bewijskrachtige gegevens aan te tonen dat hij langer dan drie maanden verwijderd bleef van het grondgebied van de lidstaten in de zin van artikel 19, lid 2 van de Dublin-III-Verordening.

2.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van een bijkomend gehoor van 18 maart 2016 poneerde te hebben ingetekend op een vrijwillige terugkeer, georganiseerd door de Franse autoriteiten. Verzoeker beweert dat hij niet over documenten beschikt om deze terugkeer te staven, hoewel er ook ter terechtzitting op wordt gewezen dat voor een georganiseerde vrijwillige terugkeer reisdocumenten vereist zijn, waarvan, desgevallend bij de Franse instantie die instond voor de terugkeer, informatie voorhanden moet zijn. Het enige stuk waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat hij het grondgebied van de lidstaten zou hebben verlaten, is een handgeschreven document van 4 regels met Arabische lettertekens (wellicht Pashtou of Dari) waaruit zou blijken dat verzoeker tussen 2009 en 2016 als bewaker op een school als bewaker zou hebben gewerkt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit document afkomstig is van een officiële instantie waardoor het niet van aard is om de informatie van de Britse autoriteiten, dat hij tot eind 2014 in contact is geweest met de overheid in het Verenigd Koninkrijk, te ontcrachten. De weinig geloofwaardige verklaring van verzoeker dat anderen zich zouden hebben bezondigd aan identiteitsusurpatie in het Verenigd Koninkrijk, doet niet ter zake aangezien dit geen bewijs vormt van zijn verblijf buiten het grondgebied van de Dublin-lidstaten.

2.3.2.6. Aangezien er geen enkel overtuigend bewijs voorligt dat verzoeker sedert zijn registratie in het Verenigd Koninkrijk in 2008 het grondgebied van de Lidstaten zou hebben verlaten, is er geen sprake van een schending van artikel 19, lid 2 van de Dublin-III-Verordening.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“A Principes

1. Wettelijke bepalingen

Artikel 3 EVRM kat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen óf bestraffingen".

Artikel 5 EVRM laat gelden dat:

"1, Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen> behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

[...]

*0 in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is**

[...]

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat de(e spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt\ indien de detentie onrechtmatig is.*

[...]

2, Toepassing ratione materiae van artikel 3 EVRM en artikel 5 EVRM

2-i Article 3 EVRM Otn onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

<r Un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. Un appréciation de ce minimum est relative. elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VU, Moussel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne (GQ, no 54810/00, §67, 11 jmUet 2006). 135. Pour qu' 'urn peine ou le traitement dont elk s'accompagne puissent être inhumains » OM de « dégradants la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement le traitement ou de peine multiples (Labita e, Italië [GQ, no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV). 136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle

de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruels souffrances (Aydin c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens houdt dit verbod eveneens in dat « l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A. no 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres précité, § 103, Jihmed précité, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997-III, § 34, Jaban c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VII, et Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, JT135, 11 janvier 2007) ». Dat, « malgré (absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, par l'extradition irrite manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier. aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'Etat de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants prévus par ledit article (art. 3). » s

2.2. Artikel 5 EVRM Het recht op vrijheid en veiligheid in de zin van artikel 5 EVRM, wordt door het EHRM beschouwd als zijnde van het hoogste belang in een democratische samenleving. Met betrekking tot de detentie van migranten oordeelde het EHRM in haar rechtspraak het volgende: '72. Similarly, where a person has been detained under Article 5 § 1 (f), the Grand Chamber, interpreting the second limb of this sub-paragraph, held that, as long as a person was being detained "with a view to deportation", that is, as long as "action [was] being taken with a view to deportation", there was no requirement that the detention be reasonably considered necessary, for example to prevent the person concerned from committing an offence or fleeing (see Chahal, cited above, § 112). The Grand Chamber further held in Chahal that the principle of proportionality applied to detention under Article 5 § 1 (f) only to the extent that the detention should not continue for an unreasonable length of time; thus, it held that "any deprivation of liberty under Article 5 § 1 (f) will be justified only for as long as deportation proceedings are in progress. If such proceedings are not prosecuted with due diligence, the detention will cease to be permissible ..." (ibid, § 113; see also Gebremedhin [Gaberama] v. France, no. 25389/05, § 74, ECHR 2007-11).

74. To avoid being branded as arbitrary, therefore, such detention must be carried out in good faith; it must be closely directed to the purpose of preventing unauthorized entry of the person to the country; the place and conditions of detention should be appropriate, bearing in mind that "the measure is applicable not to those who have committed criminal offences but to aliens who are fleeing for their lives, have freedom of their own country" (see Amuur, cited above, § 43); and the length of the detention should not exceed that reasonably required for the purpose pursued." (Eigen vertaling)

Bovendien heeft het EHRM het Soering-effect niet uitgesloten ten aanzien van artikel 5 EVRM, waanneer naar analogie met artikel 6 EVRM een potentiële dade die jttstkv flagrant voorhanden is. 3. Bewijslast onder artikel 3 EVRM Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de volgende principes met betrekking tot de bewijslast omtrent een schending van artikel 3 EVRM uiteengezet. Om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met het arrest Saadi tegen Italië, uitgesproken door het EHRM op 28 februari 2009: § 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H. JILIL c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-U). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96). 129. 11 appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. e. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels

éléments sont produits, il inconvient au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.¹³⁰ Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (*Vilvarajah et autres*, § 108 in fine).¹³¹ Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles que Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'État américain (voir, par exemple, *Chahal*, §§ 99-100, *Muslim* c. Turquie, n° 53566/99, f. 67, 26 avril 2005, *Said* c. Pays-Bas, n° 2345/02, f. 54, 5 juillet 2005, et *Jil-Moayad* c. Allemagne (déc.), n° 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (*Vilvarajah et autres*, f. 111, et *Fatgan Katani et autres* c. Allemagne (déc.), n° 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments dignes de foi (*Mamatkulov et Askarov*, § 73, *Muslim*, § 68) » w. 4. *Pucgclük* n. diepgaand onderzoek In geval van een uitwijding vati een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM, Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland¹¹:

"298. This does not mean that in the present case the Court must make on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned, It is in the first place for the Government, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.

[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Önka* (cited above) §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin* [*Gabentmadhin*], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any competent authority's expulsion to another country will expose the individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper comparison," (*Eigen vetjes*) Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

B. Toepassing van de principes

Aangezien, vooreerst, verzoeker meent te kunnen aantonen dat hij een risico loopt om blootgesteld te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en aan een detentie die strijdig is met artikel 5 EVRM - zijnde een vijandige retoriek ten aanzien van asielzoeker» en een excessieve detentieduur gepaard gaande met precarie detentieomstandigheden - in geval van een verwijding naar het Verenigd Koninkrijk als asielzoeker, gelet op algemene rapporten waaruit de publieke retoriek ten aanzien van asielzoekers en de situatie van asielzoekers in detentie in het Verenigd Koninkrijk blijkt.

Aangezien, ten tweede, verzoeker meent te kunnen aantonen dat de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd van de elementen die tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden, waardoor de verwerende partij niet elke redelijke twijfel omtrent een mogelijke schending van artikel 3 EVRM heeft weggenomen.

1, Vijandige retoriek ten aanzien van asielzoekers en excessieve detentieduur gepaard gaande met precarie omstandigheden

Tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat hij niet zeker was of hij internationale bescherming zou kunnen krijgen in het Verenigd Koninkrijk. Dergelijke vrees is niet geheel ongegrond nu in het Verenigd Koninkrijk een zeer vijandige en zelfs criminaliserende retoriek wordt

gehanteerd ten aanzien van asielzoekers. Deze vorm van beleid vertaalt zich onder meer ook in het gegeven waarbij sinds het uitbreken van de oorlog in Syrië in maart 2011[^] slechts 216 asielzoekers erkend werden als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk (stuk 4)* De commissie voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa, Nils Muiznieks, uitte in een memorandum omtrent mensenrechten van asielzoekers en immigranten in het Verenigd Koninkrijk dd, 22 maart 2016 (stuk 3) zijn bezorgdheden omtrent (i) de vijandige retoriek die ten aanzien van asielzoekers gehanteerd wordt, en (ii) de criminalisering van migratie, in het Verenigd Koninkrijk: 'For many years now there has been a dominant political debate in the UK characterised by alarmism, laying primary emphasis on an urgent need to "take net migration back to the levels of the 1990s — (...) The above goals have been accompanied by a public rhetoric and language of criminalization that views migrants, particularly irregular ones, as a threat to ESC society. One of the most characteristic examples is the May 2012 interview of the Home Secretary Theresa May, who after stressing the need to reduce net inflows in the UK, stated that the governments' aim is to create here in Britain a really hostile environment for illegal migration. Another worrying trend in public discourse is frequent invocation of the allegedly negative effects that migrants have to put off majority members of the host society, including their access to employment, education and health services.' (Eigen vetjes) Redress Information & Analysis bevestigde dit «eveneens in een artikel dd 4 september 2015 (stuk 4): "The current right-wing Conservative government is pursuing a policy of exclusion towards people seeking asylum, and is generally more repressive and isolationist, but caught in the dehumanising political immigration net that exists in the UK, and indeed elsewhere, they are no longer regarded as human beings > they have become "unpeople" — "migrants", "

(Eigen vetjes)

Het vijandige beleid dat in het Verenigd Koninkrijk wordt gevoerd ten aanzien van asielzoekers vertaalt zich eveneens in een streng detentiebeleid waarbij asielzoekers voor zeer lange periodes gedetineerd worden in detentiecentra waar de omstandigheden strijdig zijn met fundamentele grondrechten gelet op de kwetsbaarheid van asielzoekers. De commissie voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa, Nils Muiznieks, gaf eveneens aan bezorgd te zijn omtrent de detentie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk (stuk 3); "Hoewel, he [the Commissioner] is worried by the fact that during the year ending September 2015 a small percentage (8%), but nonetheless significant, number of migrants, 221, had been in detention for between one and two years and another 32 for three years or longer. Lengthy detention of migrants in the UK has been of grave concern to the Commissioner, especially given that such practices have been a major facet of the phenomenon of criminalisation of migration all over Europe* The Commissioner is particularly worried about the fact that the duration of immigration detention in the UK has no limits under existing legislation, while there is no automatic right of migrant detainees to have their detention reviewed by a Court. A number of national institutions in the UK have expressed their grave concern at the lack of limits of migrant detention [> . >] in [the cross-party Parliamentary Inquiry into Immigration Detention in the UK] added that the indefinite detention of migrants creates a stressful and anxious environment with significant mental health costs for detainees." (Eigen vetjes) In haar artikel dd. 4 september 2015 kaaft Redress Information & Analysis eveneens liet strenge detentiebeleid ten aanzien van asielzoekers aan en bovendien vermeldt zij hoe de detentiecentra ontwikkeld zijn tot ware gevangenis structuren (stuk 4):

'The UK government holds up more immigrants than any other country in Europe, and detains them for longer, [...] Concerned non-governmental organisations and the UNHCR condemn the UK's detention policy, with the UNHCR stating that "seeing asylum as a ... fundamental human right. In our view the detention of asylum seekers should be avoided — these are people who are seeking protection." [...] The panel of MPs and peers concluded that "the UK uses detention disproportionately and inappropriately. The evidence shows that the current system is seriously detrimental" to the individuals who are detained in terms of their mental and physical well-being."

[...]

Attempted suicide and self-harm is widespread.

[..]

Immigration Detention Centres are either converted high security prisons or have been built to the same specifications; they are often run by former prison governors, and private security firms of the prison service administer them. While the government says these centres are not prisons and detainees are not prisoners

the chiefinspectot of prisons assetts that detendon "is imprisonment" - &eedom of movementis extremely limited, detainees arelockedin their rooms or wingatnight and "released"inthemotning. Theylive undeta cloud of uncertain ty} notknowing when they wül be released or where they wffl be aüowed to live. People are detainedjór a variety ofreasons: many are asylum-seekers; som are matting to hear tf they will be accepttd as rfugees.

[...]

Of the 3,462 people incarrtrated, [♦ <-] altoost 400, /". ♦ *] "been detainedfor more than six monthshwik more than 100 had hem locked up for longer than ayear". [...] "at any one time, between 210 ajtd 260 people in detention have been heldfor over ayear'.

Tvl UNHCK states that "depritudng an indmdual oftheirlibertpfor thepurposes óf immigration control should be an absolute last res< 25/04/2016 17:17 JUST RIGHTS <FAXXX*32 P.019/048

titoe" Hó&ever, farfrom being "rare" and & lastresort", the UK detains "fat too many

people unnecessatily and for fat too long*." (Eigen vetjes) ÜNHCR uitte reeds in maart 2015 haar bezorgdheden over het in het Verenigd Koninkrijk gevoet de strikte detentiebeleid ten aanzien van migranten (stuk 5); 'The Membm of the ParBoment partidpating in this inqmtly strongjy echo some of UNHCR's concerns with the use of the immigration detention in the UK* includingin relation to the Detained Fast Track (DFT) procedure. In 2014, nearft 14,000 asyhtm seekers mre detained, that is more than half of those who sought lastyearprotection in the UKfrom conflict, tdolence andpersecution*

[...]

'The current practice of routinefy detaining asylum seekers for reasons of administrative convenience risks breaching international human rights principles and is inconsistent with UNHCR's Detention Guidelines. Detention is not onfy codyf but can have a lasting-, dettimentalimpact on the mental andphysicalhealth ofasylttn seekers."

(...]

Ai present, the Jack of time limit Jeaves opent the possibitity of asylum seekers being detained indeSnitely and without automatic judiciai ovetsight. In practici this bas led to

.....

prolonged detention, as was evident from the testimonies given to the inqtdiy." (Eigen vetjes) Op basis van deze elementen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, als asielzoeker bij een verwijdering naar het Verenigd Koninkrijk een ernstig risico loopt om (i) onderworpen te worden aan een vijandige retoriek en een zekere criminalisering, en (ii) voor zeer lange duur gedetineerd te worden in detentiecentra die niet ingericht zijn naar de noden en specifieke situatie van asielzoekers maar eerder als gevangenen voor criminelen. Bovendien hebben gedetineerde asielzoekers niet automatisch het recht om de detentiebeslissing ten aanzien van hen juridisch aan te vechten, wat bijdraagt tot de zeer lange detentieduur. De detentie van een kwetsbaar persoon, zijnde een asielzoeker, veroorzaakt dusdanige gevoelens van machteloosheid en frustratie die voldoende zijn om te kunnen gewagen dat de minimum ernstige drempel, in de zin van artikel 3 EVRM, bereikt is. Bijgevolg dient te wordt besloten dat de uitwijzing van verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Minstens kan worden vastgesteld dat bepaalde rechten en vrijheden, zoals voorzien in artikel 5 EVRM, zodanig worden geschonden dat zelfs sprake is van een dêni de justice flagrant ten aanzien van de in artikel 5 EVRM bedoelde rechten, waardoor we eveneens het Soering-effect kunnen inroepen van deze verdragsbepaling.

2. Geen deugdelijk en diepgaand onderzoek gevoerd door verwerende partij. In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM¹². Dit werd eveneens bevestigd door uw Raad in een arrest van 6 april 2016, waarin wordt bepaald dat %..] komt het in de eerste plaats aan de verwerende partij toe om op basis pan de toonaangevende rapporten en de verklaringen van de verdoekende partij grondig te onderzoeken of een overdracht op grond van de Dublin-III- Verordening al dan niet conform artikel 3 van het E VRM of artikel 4 van het Handvest is. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer de verwerende partij niet is nagegaan of de persoonlijke vrees van verzoeker

om geen internationale bescherming te krijgen in het Verenigd Koninkrijk enige steun vindt in de algemene situatie in het Verenigd Koninkrijk» de verwerende partij niet onderzocht heeft of er actueel een risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat in geval van een uitwijzing van verzoeker naar: het Verenigd Koninkrijk.

Indien de verwerende partij meet aandacht had besteed aan de door verzoeker afgelegde verklaring dat hij vreest geen internationale bescherming te verkrijgen in Hiet Verenigd Koninkrijk, had zij redelijkerwijze kunnen vaststellen dat et in het Verenigd Koninkrijk een zeer vijandige en criminaliserende houding wordt aangenomen ten aanzien van asielzoekers, die zich vertaald in een zeer stringent detentiebeleid waarbij asielzoekers voor zeer lange duur worden gedetineerd in detentiecentra die niet voorzien zijn van de nodige infrastructuur gelet op de specifieke noden van asielzoekers maar eerder ingericht worden als gevangenissen Et dient aldus te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd en aldus niet elke gereede twijfel omtrent een risico op schending van artikel 3 EVRM heeft weggenomen. Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (persoonlijke verklaringen en algemene rapporten). Hij heeft aldus het bewijs omtrent het risico om blootgesteld te worden aan een vijandige retoriek en het risico op een zeer langdurige detentie aangebracht”*

2.3.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104). Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.) Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan de Britse autoriteiten.

2.3.2.9. Artikel 5 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:
(...)”*

2.3.2.10. De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§293 en 387).

2.3.2.11. Verzoeker beweert in zijn middel dat er in het Verenigd Koninkrijk een vijandige retoriek bestaat ten aanzien van asielzoekers en er sprake is van een excessieve detentieduur en hij verwijst hiervoor naar een rapport van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 22 maart 2016 dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), naar een artikel van een website van 4 september 2015 met de titel *“Criminalising refugees: the disgrace of Britain’s immigration detention centres”* en een internetartikel van 3 maart 2015 met als titel *“UN Warns Britain of danger of unlimited immigration detention”*. De Raad merkt in de eerste plaats op dat aanwijzingen van een vijandige retoriek in het Verenigd Koninkrijk bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een bewijs dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM. Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien kan er, zoals hierboven reeds gesteld, slechts gewag worden gemaakt van een slechte behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, §162). Verzoeker toont niet aan dat het feit dat men het voorwerp is van een negatieve retoriek gelijkstaat met een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Uit de door verzoeker aangeleverde info blijkt trouwens dat vooral illegale immigranten het voorwerp zijn van deze vijandige retoriek. Uit niets kan worden afgeleid dat de negatieve retoriek ook gericht zou zijn tegen Dublin-terugkeerders die reeds vele jaren in het Verenigd Koninkrijk verbleven hebben, zoals verzoeker. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij na zijn Dublin-overdracht, zal worden onderworpen aan een langdurige detentie, die blijkbaar eveneens in hoofdzaak illegale migranten treft. De stukken die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, kunnen dus niet als bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM fungeren. De Raad wijst er ten overvloede op dat het Verenigd Koninkrijk zich akkoord verklaarde met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin-III-Verordening en hij dus door de Britse autoriteiten wordt beschouwd als een asielzoeker wiens asielaanvraag *“in behandeling is”*, zodat verzoeker hoegenaamd niet als een illegale migrant zal worden gepercipieerd die het voorwerp is van een negatieve retoriek of van criminaliseringsprocessen.

2.3.2.12. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat het zogeheten ‘Dublin-gehoor’ van verzoeker geen enkele indicatie bevat dat hij persoonlijk het slachtoffer zou zijn geweest van een onmenselijke of vernederende behandeling of van een langdurige detentie. Er kan dus niet worden ingezien op welke wijze een diepgaander onderzoek van deze verklaringen aanleiding zou kunnen geven tot gereede twijfel omtrent een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakte ter gelegenheid van zijn gehoor gewag van hoofdpijn *“als ik een trein of een bus neem”* en van een afspraak met de oogarts, maar staft dit niet met medische stukken. Verzoeker is een alleenstaande jonge man en levert geen enkel concreet bewijs dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben.

2.3.2.13. Er werd geen schending van artikel 3 en/of 5 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan intake de vernietigingsprocedure,, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R^v.SL 1QQA00, 26 oktober2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan» (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009)

Verzoeker voert op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt.

Verzoeker voert aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar het Verenigd Koninkrijk, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar het Verenigd Koninkrijk, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende én onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op (i) de vijandige retoriek die in het Verenigd Koninkrijk wordt gehanteerd ten aanzien van asielzoekers, en (ii) de lange detentieduur en precaire detentieomstandigheden waaraan hij dreigt onderworpen te worden in het Verenigd Koninkrijk

*Conform de rechtspraak van het EHRM slaagde verzoeker erin het begin van bewijs te leveren dat hij, indien hij wordt overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk» zal onderworpen worden aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling**

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk»

Algemene rapporten volstaan immers om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers.*

Verzoeker verwijst in casu naar de rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers systematisch onderworpen worden aan onmenselijke, dan wel vernederende behandelingen wegens (i) de publieke retoriek en criminaliserende taal die ten aanzien van asielzoekers wordt gebruikt, en (ii) de lange detentieduur en precaire detentieomstandigheden waaraan asielzoekers dreigen onderworpen te worden in het Verenigd Koninkrijk.

Het gegeven dat hij tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering Het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege de lange detentieduur en precaire detentieomstandigheden waaraan hij dreigt onderworpen te worden in het Verenigd Koninkrijk, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

*Bijgevolg is het onherstelbaar nadeel voldoende naar recht bewezen**

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing houdt derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.”

2.4.2.2. Verzoeker moet concrete en precieze aanduidingen verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker hoofdzakelijk verwijst naar de in zijn middel aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 5 van het EVRM en dat hij oordeelt dat hij tot een kwetsbare groep behoort. De Raad stelt echter vast dat de in het tweede middel aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet kunnen worden aanvaard. Bijgevolg is er geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de algemene situatie in het Verenigd Koninkrijk zou toelaten te besluiten dat iemand, louter op grond van zijn hoedanigheid van asielzoeker zou behoren tot een kwetsbare groep zonder dat er bijkomende individuele elementen zijn die op een bijzondere fragiliteit zouden wijzen. Aangezien verzoeker op geen enkele manier aantoonde dat hij dreigt onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of aan detentie in precaire omstandigheden, blijft hij in gebreke een moeilijk te herstellen nadeel aannemelijk te maken als gevolg van zijn Dublin-overdracht naar het Verenigd Koninkrijk.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

F. TAMBORIJN